

Cântec de prieten

LERUI, LA UNIRE...

...Celor înveșniciți în Duminica Pâinii!

Noi,
Închinătorii printre spice,
cuvântăm în iarnă:
Trupul țării mume – fost cândva o
pâine
ruptă, nefiresc, în trei
și încă în mai multe,
nu-l ajunge ochiul prin istorii crude,
Prin trecut de neguri frământat
de boi plăvani
în copita plugului codalb
și cu lacrima bădiei
troienită-n așteptări și-n veghe.

Noi,
Închinătorii printre spice,
înghețăm cuvânt pe buze
ca de piatră scumpă,
– fie să rămână! –
Să ne lumineze calea;
prin sirepe timpuri,
triptic de lumină
cu sălașul la Galata
și în Dealul Spirii.

Țara-i din țărani lăsată;
mulți din ei flămânzi,
desculți, și-au lăsat din griji pe
altădată
și au năboit cetatea,
toți jurând UNIREA...

Noi,
Închinătorii printre spice,
Pomenim prin vârste
cum duhnea a lup,
a tutun de pușcă
și-a pucioasă,
cum se argintau, curate, clopote de
strajă,
semănând din ce în ce mai mult
cu o tâmplă ca de jude de Zarand
sortit roții și securii.

Și nu te mire, Mamă Țară,
Colindul nostru scris pe inimi,
pornit cu prealumină,
negudurat în vorbe mincinoase,

purtat de căciulari,
venit pe jos
și nu-n minciuna lui hau-hau;
că vezi doar bine cum
pruncuții noștri-alături merg
și-s încălțați în coji de nuci
de la colindele mai vechi.
Și ne ucid din când în când
cu ochii lor strălumiți de spaime,
adânci ca niște semne de-ntrebare.
Și-n fereastra lor de suflet,
azi, asasinii de flori dalbe
mai scrijelează din topoare
înscriș de mugur pângărit... de
foame...

Lerui, Doamne, Lerui,
Greu-îi, Doamne, greu-îi!...

...!!!

...decembrie 1980. Recita-
tă, în premieră, la Biblioteca I. L.
Caragiale din București, ședință de
cenaclu a Societății Literare „Re-
lief Românesc”. Finalul a produs
rumoare, „soțietarii” și-au dat coa-
te, au chicotit, zâmbeau cu fereală,
unii „nechezau”, reluând ultimele
versuri și eu, probabil, treceam pe
lângă Destin. Nu voi ști nicio-
dată...

Dan SANDU

*
* *

într-o zi toate cuvintele se vor
termina

cu steagurile roșii bine înfipite
cu pumnul strâns
sau cu două degete ridicate

locul va arăta ca o biserică
din care preotul a fugit

singură poezia
asemeni lui Hristos
Cel care a crezut în om

fiecare om cu pumnul lui de pământ
râde în el
plânge în el
vorbește cu el
suntem rădăcinile unei vii căreia
aproape că nu ajungi să-i vezi
strugurii

cârceii care se prind
de un trunchi mort deja

un strigăt ne leagă de mâini
și ni le duce la spate
un strigăt doarme între noi
un strigăt s-a cuibărit în privirile
noastre

el e cel care bea vin și ne privește
el e plumbul
el altarul pe care vom muri
întotdeauna de vii

*
* *

nevindecăt ești suflete al meu
nevindecăt privești printr-o fisură
lumea

n-ai învățat nimic
care te-ar putea opri
deși ai trecut prin destule morți

Mioara BĂLUȚĂ